

Gani MÜJDE

Yarışmacı arkadaşlara başarılar dilerim

Arkadaşının adini vermemek için falakalarda ayaklarını parçalamış kuşak,"Kim gitsin" yarışmalarında arkadaşının adini bülbül gibi şakıyarak gönderen kuşağa en az on namus yılı uzaktaydı.

Kutu'nun şimdiki gibi argo karşılığı keşfedilmemişti henüz. Bu yüzden olsa gerek yarışmacı, kutu'nun ikinci anlamını bilmeden yalvarırdı Cenk Koray'a: "Yalvarırım Cenk bey kutumu açın..." Cenk Koray müstehzi bir ifade ile keserdi sözünü telefondaki yarışmacının. "Siz en iyisi verdiklerimi alın gidin. Kocanız kutunuzu açtım diye kızabilir. "Kızmaz kızmaz... Kutumu açın noolur?" Sonunda kutu açılrsa ve içinden hiçbir şey çıkmasa bile Cenk abi mutlaka bir hediye verir, alkışlar arasında gönderirdi yarışmacıyı.

Halit Kıvanç, Bülent Özveren son derece kibar üsluplarla soruları sorar, bırakın bilemeyince "Aranızda burada olmak yerine çocukların ansiklopedilerini biraz daha karıştırsaydım diyen var mı" sözüyle azarlamayı, yarışmacıdan çok üzümlerdi kaybedenin ardından.

Yarışmacılar da olimpiyat ruhu içinde yarışır, diğerinin kellesini istemek yerine klişeleşmiş şu saf ama içeriği çok zengin cümleyi kurarlardı:

"Yarışmacı arkadaşlara başarılar dilerim."

Zaten bu kadar acımasız değildi hayat... "Yarin yanağından gayrı" her şeyi paylaşmak üzere yola çıkmış ve 12 Eylül'de üzerlerinden buldozer geçmiş insanlar, kapitalizmin "En zayıf halkayı derhal gönderin" felsefesi ile tanışmamışlardı henüz. Arkadaşının adını vermemek için falakalarda ayaklarını parçalamış bu kuşak, "Kim gitsin?" yarışmalarında oraya birlikte geldiği arkadaşının adını bülbül gibi şakıyarak gönderen kuşağa en az on namus yılı uzaktaydı. Yere düşeni omuzuna alıp güvenli bir yere götürmek üzere biçimlenmişti hayatın gen haritası.

Hayat masumdu, televizyonda Ali Rıza Binboğa "Yarınlar bizim" diye haykırıyordu ve komşusu açken tok yatanların gözüne uyku girmiyordu kolay kolay. Odun kömürü yanıyordu teneke sobalarda, doğalgaz değil.

Ve mangal gibi yürekleri vardı insanların...

"Siz bu yarışmaya ne kadar ahmak olduğunuzu görmek için mi katıldınız kuzum" denilen yıllara nasıl gelindi bilmiyorum ama, yarışmalarda ilk aşılana şey oldu "arkadaşını satmak." Biri bizi gözetliyor evinde sana bir gün önce fırında balık yapan arkadaşını elemek zorunda kalmıyor musun?

Oda arkadaşlarından ayrılmamak için ölüme yatmış yüzlerce gence karşılık, oda arkadaşını göndermiyor musun ilk fırsatta...

Kim gitsin sorusuna yan masada çalışan arkadaşının ismini vererek gönderen zavallı, yarın aynı arkadaşı işten atıldığında patronun karşısına dikilip "O gidiyorsa ben de gidiyorum" diyebilir mi? "En zayıf halka" olarak mesai arkadaşını gönderen zihniyetin grevle, toplu sözleşme ile emeğinin hakkını araması beklenebilir mi?

Belki de bu yüzden var "nezih" yarışmalar.

Kapitalizmin aziz şerbetini şırınga ile veriyorlar azar azar, kader bize ne yazar şarkısı eşliğinde... Yarışmalardan kendileri kadar biz de etkilenelim istiyorlar. Medya Tava sitesinde okudum çünkü. Bir şirket Ankara bürosu çalışanlarına sormuş: "Aranızdan iki kişiyi atıcaz ama bu kararı siz verin istiyoruz. Kim gitsin?"

Artık masum değildir hayatlar.

"Yoksul olabilirim ama boğazımdan haram lokma geçmedi ve seni seviyorum Neriman" diyalogları yazılmıyor televizyon dizilerinde. "Benim memurum işini biliyor" diyor toplum. Birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için diyen küçük burjuva romantiklerinin sesi de "baki kalan bu kubbede bir hoş sada imiş" misali taş plaklarda kaldı.

CD playerler taş plakları okumuyor artık. "Yarışmacı arkadaşlara başarılar dilerim" diyen kuşaktan eser kalmadı. Yurdum şimdi de Basra üzerinden gelen alçak basıncın etkisinde. Kış iyice bastırdı.

Kar mı yağacak, nedir?!..

Gani Müjde